

מיתמי, ואף על פי כן, שאני כתובת אשה
שגובה בכינונית משום חינא.

אמר אביי: תא שמע להקשות על דברי מר
זוטרא:

הרי שנינו במשנה, הניזקין שמין להן
בעידית, ובעל חוב בכינונית, וכתובת אשה
בזיבורית.

וממאן גביא, אילימא מיתמי?

הרי תיקשי: מאי איריא כתובת אשה
בזיבורית, הלא אפילו כל הני [נזיקין ובעל
חוב] נמי דינם בזיבורית?!

אלא לאו, צריכים אנו לפרש, בגובה כתובתה
מיניה, ואף על פי כן, אינה גובה אלא
בזיבורית, ודלא כמר זוטרא?!

אמר [תירץ] רב אחא בר יעקב: אין המשנה
עוסקת במזיק עצמו, ולא בלוה עצמו, ולא
בבעל המגרש, או אלמנה הגובה כתובתה מן
היתומים.

אלא הכא במאי עסקינן כגון שאחר הנזק
נעשה אדם ערב (15) לנזקי בנו. (16)

ומשנינן: לעולם כדברי מר זוטרא שכתובת
אשה בזיבורית דוקא בגובה מיתמי.
ובכתובת אשה איצטריכא ליה לתנא
להדגיש שאינה אלא בזיבורית.

ומשום דסלקא דעתך אמינא דמשום חינא
דנישואין, שיהיו האנשים נושאים חן בעיני
הנשים, (14) לכן אקילו רבנן גבה [אצל
כתובה] ואף מיתומים תגבה בכינונית.

קא משמע לן:

אמר רבא: תא שמע להקשות על דברי מר
זוטרא:

הרי שנינו: רבי מאיר אומר כתובת אשה
בכינונית, וממאן [ממי] גובה היא בכינונית,
אילימא [אם נאמר] מיתמי וכי לית ליה
לרבי מאיר הא דתנן אין נפרעים מנכסי
יתומים אלא מן הזיבורית?!

אלא לאו, באשה הגובה כתובתה מיניה,
אמר רבי מאיר.

מכלל [משמע מכאן] דרבנן סברי כתובת
אשה מיניה בזיבורית?!

ומשנינן, לא בגובה ממנו שנינו, אלא לעולם

15. על ידי קנין, כי אין אדם נעשה ערב לחברו
אלא על ידי שקנו מידו, או שנעשה ערב קודם
מתן מעות — ראה בשלחן ערוך חושן משפט
סימן קכט. והרי בניזקין הערבות היא אחר
שהזיק, ואי אפשר להתחייב בלא קניין.

16. הוא הדין אם ערב לאדם אחר שאינו בנו,
אלא אורחא דמילתא נקט, ולפי ה"איבעית
אימא" להלן גיחא בפשיטות — תוספות
הרא"ש.

14. כן פירש רש"י. ותוספות פירשו להיפך, כדי
שיהיו האנשים רוצים לישא אותה [אחר
שתתגרש ממנו] לכן ראוי לתקן לה כתובה
מעלייתא.

וראה בחתם סופר ד"ה אמר מר זוטרא
שהקשה על פירוש התוספות, ממה שאמר רבי
שמעון שמחמת שהאשה רוצה להנשא יותר מן
האיש לכן תקנו לה רק זיבורית, הרי אדרבה,
מחמת כן ראוי לתקן לה יותר, ולפירוש רש"י
גיחא.